

Andres

ÎNCĂ O
DORINȚĂ

ÎNCĂ O DORINȚĂ
Andres

Pentru prietenele mele dragi, oglinzile mele

PARTEA I

Încă puțin

Într-o zi, Ana se hotărî. Va pleca-n vacanță. O vacanță prelungită, undeva unde e liniște și soare, unde se poate relaxa și unde nimic nu-i poate alunga zâmbetul de pe chip. Va fi un paradis al ei, în care noțiunea de timp nu e cunoscută. Va uita de ceasul deșteptător, de agitația permanentă a orașului, de vecina surdă care nu realizează că, atunci când se uită la emisiunea lui Diaconescu, are TV-ul dat la maximum. Va uita de îndatoririle zilnice de la muncă și de termenele-limită exagerate, de genul: „Trebuie finalizat ieri“ sau: „Ce termen mai vrei? Trebuia predat acum patru zile“, va uita de șefa afurisită și de șeful de personal și mai ticălos, cocotă masculină! Va uita de tot!

Din cauza stresului, a oboselii, a agitației din ultimele săptămâni, ajunsese să nu se mai recunoască. Se regăsea dimineța în oglindă; de fapt, găsea o asemănare între imaginea reflectată și personajul principal din sutele de poze făcute de-a lungul timpului, dar parcă nu era ea. Parcă privea dintr-un alt unghi, din alt corp, din altă dimensiune, o dimensiune înghesuită într-un borcan în care nu putea respira. Era martora propriei prăbușiri, una lentă, dar sigură.

Cândva, nu de mult, își spusese că totul va fi bine, că are o rezistență de fier și că-și va îndeplini toate sarcinile. Avea o putere de muncă extraordinară, se uimea singură uneori. Cum să te trezești în

fiecare dimineată înainte de 6:00, la 7:00 să fii deja la birou (când alții poate că de-abia se-ntorc pe partea cealaltă, în somn), până la 8:00 să citești deja presa, să-ți bei cafeaua, să răspunzi la e-mailuri, apoi să... să... să... până târziu, când cei mai mulți dintre colegi au și plecat acasă de-o bucată bună de vreme, cum să rezisti așa? Unii ar spune despre ea că nu este decât o altă obsedată de muncă, habar n-având să trăiască. Programul ei nu se termină după serviciu. Niciodată! Bine. Doar uneori. Dar, în cele mai multe dăți, programul de muncă trece ușor pe program de „relaxare”: la cafea cu fetele, o întâlnire cu mereu noul și minunatul iubit, cu amicii la o petrecere nebună, în cluburi, la film. De fiecare dată, ceva nou... și totuși, până când?

Acum aude glasurile care-i spun să se mai liniștească, să ia o pauză, să reducă orele de lucru, le aude ca un ecou venit de demult, de nicăieri, de peste tot. Și mai aude vocea interioară, care-i urlă în urechi: „Astăzi ceri concediu sau îți dai demisia! Astăzi.“

Ar lua mașina până la serviciu, însă nu e-n stare să deschidă nici măcar o ușă fără să se clatine, dar să mai și conducă. Mai bine ia un taxi. Străbate vâltoarea orașului cu cea mai acută lipsă de observație. Simțurile-i sunt amortite. Ea, cea care profita de fiecare clipă trăită, care fura din bucuria celor din jur, care privea cu nesaț reclamele înșirate pe clădiri, ajunsese să fie absentă, un roboțel care face ce a învățat și atât. Giulia îi tot spune ceva de la un timp, dar nu-și poate aminti ce; Simy o rugase să-i dea un sfat, sau poate că era Daria... și de ce are-n minte chipul cu păr roșcat al Lisei, când ea e blondă de atât timp?!

– OK, toate astea trebuie să se termine!

– Ați spus ceva, dom'șoară? se auzi o voce de undeva de departe.

– A... ăăă, nu, nu știu...

Oare am început să vorbesc singură? Să gândesc cu voce tare? Ce porcărie!...

Când coborî din taxi, realizează că mersese cu cel mai urât taximetrist pe care-l văzuse vreodată, genul care are nevoie de două scaune când se duce la un film, și, de asemenea, abia acum auzea muzica, sau zgomotul de manea urlată, ce venea dinspre casetofon. Cafeaua își făcea, în sfârșit, efectul. Îi zâmbi cerului în semn de mulțumire, *Uneori, e bine să fii dus cu pluta.*

Firma era, ca de obicei, pustie. Nici măcar secretara nu era prezentă.

De ce vin eu înaintea tuturor? De ce-mi asum toate responsabilitățile astea? Ce sens are? Nu-mi ridică nimeni statuie, nu că mi-ar folosi la ceva.

– O lună de concediu? se auzi câteva ore mai târziu o voce ca un tunet din biroul cel mare.

– Da. Am nevoie. N-am mai avut un concediu ca lumea de doi ani și nu doar că am nevoie, dar îl și merit din plin, iar tu știi asta.

– Da, știi. Dar cum să-ți iei ditamai concediu? Să fim serioși! Cine crezi c-o să-ți facă ție treaba? Că mai sunt și alții plecați acum.

– Cu-atât mai mult, am și eu dreptul la concediu! Multe dintre sarcinile pe care le fac nici măcar nu sunt ale mele, dacă stau să mă gândesc bine. O lună. Cele douăzeci și unu de zile legale.

– Nu sunt de acord, gata, am zis-o! Poți să plângi, să mă-njuri, să urli, s-arunci cu ce vrei tu, nu-ți dau atât de mult concediu!

O clipă de tăcere. Nu se mai foia decât aerul venind în valuri dinspre aparatul agățat în partea stângă a biroului. Din spate o priveau ochii fulgerători ai doamnei cu pălărie neagră, surprinsă, parcă, de-un pictor nesăbuit.

– Atunci... cred c-a venit momentul să-mi dau demisia.

Stupoare.

– ... A, nu! Nu-mi veni cu porcării dintr-astea!

– Nu-i nicio porcărie, e-o hotărâre pe care trebuia s-o iau de mult, dar n-am avut suficient curaj...

Restul dimineții s-a scurs ca niciodată. Parc-a dispărut dintr-odată toată presiunea. *Încă puțin și voi fi acolo, fără nicio grijă, fără hârtoagele de-aici, fără nebunia asta.*

N-a crezut niciodată că-i va fi atât de ușor să-și strângă lucrurile și abia acum vedea ce haos era în computer. Fișiere așezate la-ntâmplare pe desktop, poze, documente, e-mailurile de la Cosmin, necitite de câteva săptămâni – niște aiureli, dar cândva chiar își făcuse timp dimineața, la cafea, să zâmbească la citirea fiecăruia.

Aproape patru ani de muncă au încăput într-o cutie, una destul de mică, de altfel. *Ce trist!*

– Ce-i cu fața asta lungă, Anușka? Doar pleci în concediu, fată, ce naiba?! îi spuse Mara cu vocea ei pițigăiată.

– Da... într-unul prelungit...

– Ei da! Când o să te-ntorci, o să-ți găsești un job mai super ca oricare și-o să dai uitării toată nebunia de-aici, crede-mă!

– Sper să fie așa, spuse Ana cu o voce ciudat de tristă și o îmbrățișă pe Mara, colega mereu bronzată cu care obișnuia să iasă la câte-o țigară pentru a-și mai calma puțin nervii.

Trecu de ușa rotativă ce-o enervase de-atâtea ori și se opri o clipă. Nu se-ntoarse. N-avea un trecut strălucit, după care să privească-n urmă cu nostalgie, n-avea amintiri extraordinare, era, pur și simplu, un job care astăzi ajunsese la capăt, un job de la care-și lua „la revedere“ sau, mai bine spus, „adio“. Unii au colegi de care nu se pot despărți, au parte de petreceri de neuitat imortalizate în mii de fotografii, petreceri de rămas-bun. Doar unii...

Respiră adânc și porni în călătoria numită astăzi-e-prima-zi-din-restul-vieții.

În drum spre...

Pierdută-n imensitatea cerului, pierdută printre nori... plecase în călătoria la care nici nu visase. Încea să-și omoare timpul cu o carte, cu o revistă, dar parcă n-avea stare. Gândurile-i alergau de nebune și avionul părea că se opriese printre nori. Timpul stătuse-n loc și ea era undeva la mijloc. Încea să facă ordine în cele un milion de gânduri care nu-i dădeau pace și care parcă refuzau să se lase stăpânite. De cum urcase în avion, se transformase în altă persoană. Toropeala care pusese stăpânire pe ea în ultimul timp dispăruse cu totul. Simțea doar emoția necunoscutului, a paradisului ce-o aștepta acolo, la multe ore distanță.

Cu câteva zile mai înainte, își lua rămas-bun de la tot ce însemna viața ei. Știa că va întâmpina privirile dezapobatoare sau cel puțin încruntate ale prietenilor, însă, pentru prima oară în viață, avea să facă ceva numai pentru ea. N-a fost nevoie de prea multe căutări sau întrebări legate de destinație... o melodie, o căutare pe Google și gata! Destinația perfectă: Bora Bora. Ce poate fi mai frumos decât o vacanță exotică într-un loc cu o apă fantastică și nisip fin?! Doar câteva clicuri și-un telefon și deja știa unde va merge. *Ce-mi mai place internetul!* gândi ea. Dar iată că tocmai de internet voia să scape acum, de tot ce-nsemna socializare. Singură la capătul lumii, în „cel mai frumos loc de pe pământ“, cum îl descriesese cineva pe un site. Încă puțin.

- Cum adică pleci singură? întrebă Daria șocată.
- Simplu. Plec singură! spuse Ana zâmbind.
- Totuși... ce ți-a venit așa, dintr-odată?
- Dar nu e dintr-odată. Pur și simplu, am nevoie de o vacanță, singură. Am nevoie de liniște. Și, oricum, cine-ar fi dispus să-și ia acum vacanță pentru mine? Și cine-ar veni în Bora Bora?
- Pai... altă destinație nu puteai găsi? zise Daria, trântindu-se într-un fotoliu.

- De ce? Eu în Bora Bora vreau.
- Pentru că-i departe, cum de ce? Și pentru că e scump. De unde și până unde hotărârea asta?
- Ascultam aseară melodia aia, *Bora Bora*. Și da, e departe, cu cât mai departe, cu-atât mai bine, iar la bani nu te gândeai. Mă descurc.
- Of, ce mă fac eu cu tine? Ce să-ți mai zic acum?!
- Să mă distrez... ?! Nu. Urează-mi doar „drum bun“.

Se-auzi, înfundată, vocea însoțitoarei de bord. Ana nu voia nimic, voia doar să stea așa, cu ochii închiși... Mihai! Abia acum își aduse aminte că avea un iubit, sau ceva de genul ăsta. Cum de putuse să uite tocmai de el? Niciun telefon, nici macăr un amărât de e-mail, pentru a-și anunța plecarea. Ce-o să creadă? Dar, de fapt, ce mai contează? În curând, se va găsi în altă lume, cu soarele fiind numai al ei. Nu se va mai gândi deloc la el, la întâlnirile lor plictisitoare și la glumele lui nesărate. De ce acceptase să iasă cu el? Sau, mai bine zis, de ce continuase să-l vadă? Pentru filmele SF care-i plăceau lui la nebulă? Pentru florile pe care i le ducea mereu maică-sii? Pentru bomboanele cu vișine care ei nu-i plăceau sub nicio formă? Pentru serile petrecute cu prietenii lui băutori de ceai cu vodcă, genii pustii și supărate pe lume? S-a terminat. *Cred c-am „demisionat“ și din relație. Adio, Mihai!*

Deja nu mai avea sens să se uite la ceas. Oricum, trecuseră doar șapte minute. Încercă să-și distragă atenția de la ecranul lui. Închise iar ochii. Îi veneau în minte fotografiile ale ultimei ieșiri la cafea cu fetele.

- Eu chiar nu înțeleg! exclamă Simy. Ce te-a supărat atât de tare? Aveai un superjob, adică era foarte bine plătit. Nu te-ai plâns niciodată, deși mereu îți spuneam s-o lași mai moale.

- Da. Așa e, aprobă Giulia. Nu cred că trebuia să pleci atât de brusc de la jobul ăsta, poate doar să mai reduci din responsabilități...

- ... și, eventual, să pleci într-o vacanță mai scurtă, să te relaxezi, și apoi să te-ntorci la muncă, mai vioaie și cu mai multă inspirație, completă Lisa.

- Eu i-am zis, spuse Daria îmbufnată.

- Of, da... Mi-ați spus-o toate, și la un loc, și pe rând, iar acum mi-o spuneți iar. M-am hotărât: s-a terminat cu PR-ul, am lucrat atât timp în domeniu, încât, de la plăcerea și entuziasmul de la început, am ajuns să mă simt plafonată. Da. Țsta e adevărul: m-am plafonat. Simt că nu mai pot respira în firma aia... simțeam, adică. Ajunsesem să fac lucruri pe care nu credeam că le voi face.

- *Multitasking*, draga mea, zâmbi Simy.

- Da. Nu discutam noi la un moment dat despre asta, despre clipa în care trebuie să te ridici și să pleci? Când știi că dincolo de ziua aia nu te-așteaptă nimic mai mult, totul se repetă, noutatea a murit...?!

- Dar ești bună în ceea ce faci, se auzi timid vocea Lisei.

- Da, sunt. Poate cea mai bună din firmă. Dar am ajuns să fiu sclava propriului job, nu-l mai pot controla. Și nu mai am nicio trageră de inimă. Îmi doresc altceva. Încă nu știu ce. Momentan, nu mai vreau s-o aud pe Valeria sau să-l văd pe cretinu' de Ivănescu venind să verifice dac-am mâncat la birou, dac-am dat drumul la aer - că, de, dacă el poate să stea în căldura aia infernală, atunci poate toată lumea!

- Tot nu vă lasă să porniți aerul condiționat? se miră Giulia.

- Dacă ne lasă? El zice că da. Dar, știi tu, problema e că noi, fetele, suntem mai sensibile și răcim...

- E răcit el la creier!

- Cu siguranță! Da' hai, dă-l în mă-sa pe domnul Cocotă. Mai bine zii când te-ai făcut tu roșcată? Ce-ți veni? Sau nu-ți mai plac bancurile cu blonde?

- Hmm!!! Abia acum ai observat? pufni Lisa.

- Păi, am observat de ceva timp, dar nu eram sigură. Am avut o perioadă mai urâtă, am pierdut cam multe din vedere.

- E un șampon, draga mea, un mic experiment.

- Să vadă ce reacție au bărbații la roșcate, râse Giulia.
- Sau la non-blonde! chicoti Daria.

Știa că fetele îi vor fi alături, știa c-o vor înțelege sau, cel puțin, vor accepta decizia ei. Se putea bizui oricând pe ele. Îi vor lipsi. Îi vor lipsi discuțiile săptămânale despre tot și toate, sfaturile și bârfele... Ce s-ar face fără ele, prietenele ei? E drept că în ultimele luni a cam tras chiulul la întâlniri, poate că e chiar unul dintre motivele pentru care s-a închis în ea. Nu va mai lipsi niciodată! Dar niciodată.

Și el se apropie de ea, îi atinse buzele cu degetul. Nu mai putea respira. Ar fi vrut să-l îmbrățișeze, însă nu se putea mișca. Ar fi zis ceva, dar nu voia să-l facă să-și retragă mâna, să dispară. Și ochii lui albaștri, de fapt, nu albaștri, ci de-un cenușiu-închis.

Los Angeles! Da, Los Angeles... Vin acum.

- Domnișoară! Treziți-vă! Visați?
- Ce? Unde sunt...?
- Los Angeles, dragă, am ajuns!

Deschise ochii larg. El dispăru de tot. Fusesse doar un vis. Dacă ar fi putut să mai închidă puțin ochii... pentru a-i păstra amintirea. Acum, tot ce mai vedea era un domn cu ochelari de soare mici și rotunzi. De parcă-n avion ar fi fost soare... Ar fi putut, măcar, pălăria aia ciudată să și-o dea jos. În fine. L.A. și-n jur de trei ore până la următoarea decolare. La Paris a trecut repede ora, acum, încă trei ore de așteptat – să zicem, încă puțin.

Nici n-a realizat când a trecut timpul. Nici când a urcat în următorul avion sau când a coborât la Papeete, pentru alt avion, un zbor scurt, de mai puțin de-o oră, până la Bora Bora. Chiar e la capătul lumii! Poate că drumul acela lung era exact ce-i trebuia ca să-și alunge toate nălucile și să se pregătească pentru minunata și relaxanta ei vacanță.

Dacă-n Paris sau în L.A. n-a avut niciun fel de emoție, după Papeete senzațiile însă s-au schimbat. Zborul n-a durat mai mult decât cel de la București la Timișoara, cu diferența că destinația de-acum era de nedescris. Parcă trăia un vis.

Din momentul în care a coborât din avion, a simțit c-a pășit în altă lume. Cerul era mai senin ca niciodată. Se simțea ciudat, poate datorită aerului sau călătoriei. Îi era bine. A urmat un drum de aproximativ o oră cu un autocar din zonă, în timpul căruia a admirat vegetația luxuriantă din jur, demnă de-o revistă. Se simțea ca provincialul la oraș. Își dădea seama că stătea cu gura deschisă, și totuși, nu putea să-și apropie buzele, uimirea era mult prea mare. Era-n paradis! Și încerca să-și stăvilească mirarea, pentru că urma să fie cazată, așa cum ea singură-și alesese, într-un bungalow de pe apă. Asta ca să fie cu-adevărat de vis.

În momentul în care ajunse la „hotel“, avu un mic șoc: priveliștea care se deschidea în fața ochilor ei nu se compara deloc cu ce văzuse în poze. În realitate, locul era infinit mai încântător.

- Am murit și-am ajuns în...

- Domnișoară! Vă simțiți bine?

Întuneric. Încerca să respire. Nimic. Doar o boare de vânt care-i trecea peste pleoape. Îi vedea, oare, ochii cenușii? Îi vedea...

- Domnișoară...

- Ă... ce s-a-ntâmpat? întrebă ea, fără să realizeze în ce limbă vorbea. *Oare oamenii ăștia mă-nțeleg?*

- Domnișoară, ați leșinat, îi spuse un ins scund și bronzat, care, se gândi ea, poate era doctor.

- Mă simt puțin amețită, dar sunt bine... cred.

Când văzu minunăția de cameră, apa de culoare turcoaz, cerul perfect senin și nisipul fin, simți că-i fuge pământul de sub picioare. Acum era bine. Acum era cu-adevărat bine.

Zile însorite

Stătea întinsă pe-un pat imens, privind în gol. Lăsa timpul să zboare, spunându-și întruna: *Nu-i un vis. Chiar sunt aici!* Închise ochii și ascultă marea și briza. Ana se afla deasupra mării. Dacă deschidea ochii, zărea, înainte-i, marea și munții de pe insulă. *Nu-i un vis!*

Îi deschise. Inspiră adânc și se ridică de la locul ei. Patul era perfect, foarte spațios și parcă avea scris pe el „odihnă cât cuprinde“. Se-ndreptă agale spre baie, atingând în treacăt peretele. Totul strălucea de curățenie, în colțuri erau așezate vase cu flori roșii superbe. Probabil, de la ele venea și acel parfum îmbătător. Sau poate de la candelă. Baia nu doar că era impecabilă, dar pe peretele cu cada se afla și o fereastră mare care încadra tabloul unei mări ireale. *Parc-am pătruns în visul meu. Sper să nu mă mai trezesc niciodată!*

Aveau să fie cele mai frumoase două săptămâni din viața ei. Păcat totuși că nu-i era nimeni alături, cu care să împartă această frumusețe. Acum înțelegea de ce visau așa multe mirese să-și petreacă luna de miere în Bora Bora. Este locul în care, dacă nu iubești deja, îți dorești să iubești, începi să iubești. Aici, dragostea răsare din mare, vine să-ți fure glasul, sufletul. *Nu, n-ai vreme de iubit acum. Poate mai târziu, altă dată...* Acum nu era loc decât pentru iubirea de sine, un cadou anticipat.

Următoarele zile au fost de neînchipuit. Dimineța, nici nu răsărea bine soarele, și ea era deja în picioare. Îi era teamă să nu cumva să piardă timpul aiurea, prefera să se scoale de la prima oră, să-și țină ochii deschiși cât mai mult timp posibil. „Vecinii“ o priveau cam ciudat, cu un zâmbet în colțul gurii. Și ce dacă aveau să comenteze, și ce dacă aveau să se uite ironic la ea?! Nu, nu era doar o impresie c-ar fi vrut să aibă tot soarele pentru ea, chiar își dorea asta. Era mereu prima la masă și la plajă și ultima la culcare. *Aștia chiar or să mă creadă dusă cu pluta. He-he!*

În cea de-a patra dimineță ieși din cameră puțin mai târziu. Își dorea o mică schimbare în program. Deja se simțea bronzată bine și cam obosise de atâta stat. Cititul e grozav, dar are, și el, limitele lui.

„OK. Sunt în Bora Bora. Am terminat două cărți de citit. Am răsfoit „Cosmo“ din scoarță-n scoarță, am încercat toate cocteilurile posibile, pe cele mai atrăgătoare, desigur, ce-aș putea să mai fac? Ce-ar fi să nu mai fiu eu? Oricum, aici nu mă știe nimeni, iar o impresie, fie ea pozitivă sau negativă, chiar nu contează foarte mult“, se gândi ea și se trezi spunând:

– Un sex on the beach, vă rog!

Așa. Înc-un cocteil. Cum sex n-am cu cine să fac, că, de! am venit aici ca o floriceică, singură, iar party-uri incendiare pe plajă nu-s, de cumpărături n-am chef, trebuie să mă axez pe altceva. Ce-ar fi să fac o călătorie, o excursie pe insulă?

Băiatul de la bar îi aduse cocteilul, însoțindu-l cu un zâmbet relativ drăguț. Privea puțin șasiu, dar era simpatic. Bine, noaptea ar fi fost, desigur, și mai simpatic. Deja începuse să se gândească aiurea. OK. Excursie! Ceru o broșură cu activitățile ce puteau fi desfășurate în zonă și descoperi multe destul de interesante. Da, asta trebuia să facă pentru început, să vadă insula. Mai presus de asta însă, simțea nevoia de cât mai multe dovezi ale minunatului peisaj – multe poze.

În mai puțin de douăzeci de minute, Ana și vorbea cu directorul resortului. Fu puțin dezamăgită să afle că ghidul apucase deja să plece cu o serie de turiști să viziteze insula. Poate mâine. Înc-o zi de plajă...

– Mă scuzați..., se auzi o voce din spate.

– Da, spuse ea, întorcându-se și ducându-și mâna la ochi, pe post de paravan.

Nu vedea nimic din cauza soarelui, a cărui lumină orbitoare venea chiar din direcția străinului.

– Sunteți din România? Întrebă el cu un accent deosebit de interesant.

„*Imposibil! Nu scap nicăieri!*“, își spuse Ana, străduindu-se totuși să vadă chipul celui din fața ei.

– Da și se pare că nu sunt singura, deși chiar am crezut că nu mai sunt și alți români pe-aici.

– Ei bine, n-ați avut noroc, zise el zâmbind.

E doar soarele sau chiar are un zâmbet minunat? El se dădu puțin din direcția soarelui și, în momentul în care-l privi, Ana avu un alt șoc. Ochii lui... Pentru a se asigura că vedea bine, își scoase ochelarii, ceea ce ea nu făcea aproape niciodată, pentru că, nu-i așa? ochelarii sunt sfinți. Da, chiar erau ochii aceia cenușii, pe care-i mai văzuse și altădată.

– Vă simțiți bine? Întrebă el, vizibil îngrijorat.

– Eu, aăă, păi... cred că da... (*OK, adună-te, nu mai ai cinșpe ani!*)
Eu sunt Ana.

– Brian. Încântat!

– De asemenea. Deci nu ești român.

– Ba da, chiar sunt, dar părinții mei au vrut să mă pregătească pentru un trai în State. Au crezut că numele o să-mi poarte noroc.

– Și?

– Și chiar mi-a purtat. Am locuit mulți ani acolo, acum mă plimb, nu prea-mi găsesc locul. România rămâne, totuși, preferata mea, spuse făcându-i cu ochiul.

– Aha... am înțeles.

Rămase nemișcată preț de câteva clipe, uitându-se la ochii lui. Își dădu seama că, efectiv, se holba la el. Nici la mașinile de lux nu se zgâia așa. Își puse ochelarii înapoi la ochi.

– Ce voiai să-mi spui? zise ea, rupând liniștea.

– A, da, păi, te-am auzit mai devreme spunând că vrei să faci o excursie... și, cum ghidul a plecat deja, iar eu mă cam plictisesc, mă gândeam că poate-ți arăt eu insula. Dacă nu te deranjează.

Minunat! Chiar acum? De fapt, stai așa! Tu mi-ai pus gând rău? Cum adică să-mi arăți insula? Nici nu ne cunoaștem.

– Păi...

– Știu că nici nu ne cunoaștem, însă-ți garantez că sunt de încredere. Sunt destul de cunoscut în zonă și, pe oricine-ai întreba, o să-ți spună că sunt băiat bun.

Citește și gânduri, interesant!

– Cred că e OK, chiar aș vrea să văd insula astăzi. Adică, pot s-o văd și mâine, dar mi-ar plăcea să mă aventurez acum dincolo de plajă.

– În cât timp ești gata?

– Șapte minute?

– Ha-ha, șapte să fie, te-aștept aici.

Ana se simțea puțin amețită, deși cocteilul rămăsese neatins. Cum de s-a ivit el așa, dintr-odată? Își trase la repezeală pe ea pantalonii scurți, schimbă vreo două tricouri, optând, în final, pentru un maiou negru. *Doar nu ies la întâlnire!* Își luă ochelarii, o șapcă, adidașii, aparatul foto. *Ce să mai iau la mine? De ce nu l-oi fi întrebat?*

– Șapte minute!

– Da, observ. Am crezut că glumești.

– De obicei, glumesc, dar se mai întâmplă și să nu-mi reușească. Spune-mi, ce să mai iau? Că n-am apucat să te-ntreb.

– Hmm, nimic. Să mergem.

Se opri la bar, de unde luă o sticlă cu apă, apoi se îndreptă către ieșirea ce dădea spre plajă. Se opri lângă un jeep și-i făcu Anei semn să urce. Ea se simțea cumva condusă de o forță necunoscută. Cu câteva minute în urmă, era pe plajă, neștiind ce să facă, și acum deja trăia o aventură. Normal, doar era cu *Mr. Pretty Eyes* și-al său minunat 4x4.

– OK, să mergem!

O zdruncinătură bruscă o trezi la realitate. Își dădu seama că se uita de ceva timp la el, neavând deloc ochi pentru peisajul din jur. Era cazul să facă niște poze. Sau să-i facă? Era cu mintea aiurea.

– Unde mergem? întrebă ea la un moment dat.

– Să-ți arăt insula. N-ai văzut nimic din ea, nu?

– Doar partea de la aeroport până la plajă.

– Aia nu-i nimic. O să-ți arăt niște locuri absolut incredibile. Sper că aparatul ăla al tău are destulă memorie, altfel tre' să mai venim o dată.

– Are... cred, spuse ea, verificând dacă ștersese tot din el. Cardul e gol.

– OK. Prima oprire e Cascada Soarelui.

– Ce nume interesant!

– Nu-i așa? Nu e chiar numele cascadei, dar mi-a plăcut cum sună. Îi zice altfel, dar nu mai rețin cum, ceva cu un zeu.

Și ce voce are... Dac-ar ști fetele, cred c-ar leșina. Oare eu cum de n-am leșinat încă? Da, clar! M-am îndrăgostit. Acum am voie, doar sunt în vacanță.

– Da, ești în vacanță?

– Poftim?

– Spuneai că ești în vacanță.

– Pfua... aaa, nimic, gândeam cu voce tare.

Amețită mai ești!

Drumul fu destul de obositor, parcă numai obstacole, nu era tocmai agreabil, însă peisajul era de vis. Nici pe Discovery nu văzuse Ana asemenea frumuseți. Cu cât mergeau mai mult, cu-atât pătrundeau mai adânc într-o pădure ciudată, ca-n filmele cu Indiana Jones.

– Sunt șerpi aici? întrebă ea, puțin îngrozită de posibilitate.

– O, da! Și mari, și răi! Dar mă-nțeleg bine cu ei, ieșim la cafea din când în când, deci nu-ți face probleme. Ar trebui să te preocupi din cauza soarelui însă. Mai bine-ți pui șapca, sau ia pălăria mea din spate.

– Păi, și tu?

– Eu mă-nțeleg bine cu soarele...

– Da, ieși cu el la cafea!

– Din când în când, că sunt cam ocupat, zise el râzând.

Râse și ea. *Ce zodie o fi? I se părea imperios să afle.*

– Auzi, o-ntrebare am.

– ?!

– Ce zodie ești?

– Uau, crezi în zodii!

- Mda, nu cred că sunt prima. Și nici singura.
- Categorical, nu! Păi, având în vedere că sunt născut pe 11 martie...
- Pești!
- Exact! Și ce-mi poți spune despre mine?
- Nimic. Eram doar curioasă.

De fapt, chiar știi ce fel de om ești. Ha-ha!

- Chiar crezi că-ți dai seama de caracterul unui om după zodia lui?! Ce drăguțe sunteți voi, fetele!

- N-am zis... uau! Nu-mi spune, aia e cascada... uau!
- Ți-am spus eu.

Era un peisaj de vis. O imagine ruptă, parcă, din poveste. Ana coborî din mașină, uitând cu totul de zodie, de cât de superb era el, de tot... Avu iar, pentru o clipă, senzația aceea de leșin care o încercase zilele trecute.

Stătea întinsă pe pat, privind insistent tavanul. Încercă să se ridice, însă acea stare de bine nu o lăsa. După ora de stat în baie, se simțea leșinată ca o moluscă. Trebuia să se aranjeze puțin înainte ca Brian să bată la ușă. Nu era în stare nici să miște un deget.

Poate nu mai vine, poate intervine ceva și nu mai e nevoie să mă ridic de aici, poate mă lasă să visez așa, cu ochii deschiși.

Și totuși, știa că va veni. Știa că în maximum 30 de minute va veni s-o ia la masă. Cu cât își spunea mai ferm că trebuie să se ridice din pat, cu atât îi veneau mai multe imagini în minte, imagini ale unei zile de vis. Nimic n-o impresiona mai mult decât acea cascadă și mai apoi el, alături de ea, îmbăindu-se în apa precum cristalul. În mod normal, se temea să se scalde în ape necunoscute, însă de data aceasta avea pe cineva. Și, pentru prima dată, avea senzația că-l cunoaște de o veșnicie, era o senzație pe care nu o încercase cu nimeni, nici măcar cu Mihai. *Dacă ar ști Mihai, probabil ar lua primul avion.*

Cascada părea ruptă dintr-o poveste, ușor ascunsă de desișul pădurii. În spatele ei se ascundea o mică grotă. Numai un „obișnuit al locului“ ar fi putut să știe de existența ei. Iar Brian știa. Au intrat acolo. Arăta ca un cuibușor de nebunii. Ea ar fi vrut să spună ceva, dar a tăcut.

Oare câte femei a mai adus aici? Oare câte s-au lăsat impresionate de farmecul lui?

Au lăsat, apoi, cascada în urmă și au urcat spre cel mai înalt loc. Cerul părea din ce în ce mai aproape și ea era din ce în ce mai fericită, cu el ținând-o de mână. Avea impresia că marea încearcă să îmbrățișeze cerul sprijinindu-se de insulă. Iar ea, Ana, era undeva la mijloc. Era îndrăgostită din nou.

Un ciocănit discret o trezi din vis. Se ridică cu greu din pat și se duse la ușă. Când deschise, o întâmpină un zâmbet sclipitor.

– Ce faci, *sunshine*? Dormi?

– Aaa, nu, doar stăteam în pat. Sunt cam obosită.

– Cred și eu, la cât am urcat... Ești rezistentă, nu glumă!

– Ei, da, tu ești ăla care zburdă acum, nu eu.

– Păi, după atâtea zile de stat, ai reușit cu brio să urci și apoi să cobori, fără a mă pune pe mine să te car.

– Ha!

– Hai, te îmbraci sau vii așa în... Și o privi cu un zâmbet insinuant pe chip.

Atunci realizează că avea pe ea doar un prosop, nu se sinchisise să se îmbrace. Se înroși toată.

– Știi... eu, ăăă...

– Hai, lasă, fugi și te-mbracă. Mergem să luăm masa în oraș.

– În oraș? Ce oraș?

– Ce atâtea întrebări? Orașul meu!

Orașul lui era un mic restaurant pe care ea nu-l observase până atunci, cu toate că era la numai câteva minute de plajă. Era un local destul de discret și foarte dichisit. Fu, însă, încântată de mâncare. Parcă mânca pentru prima oară fructe de mare. Și ar fi mâncat toată seara, dacă n-ar fi simțit că se transformă, încet, într-un cimpoi. *De-aș putea să iau și acasă o bucată de...*

- Cum ți se pare?
- Ah, super! și mesteca în continuare.
- Nu trebuie să mănânci tot acum, o să mai venim aici.

În mod normal, ar fi bucurat-o replica lui. Însă, de data aceasta, era atât de fascinată de ce avea în farfurie, că nu se gândea decât la un mod deosebit de discret de a strecura o parte și în geantă, asta dac-ar fi avut-o la ea. *Off, de-asta trebuie să-și ia femeile mereu geanta cu ele.*

- Ce geantă?
- Geantă? Care geantă?
- Iar gândești cu voce tare?
- A, nu, de fapt... ce mâncare grozavă!
- Să-nțeleg că te-ai săturat?
- Nu. Adică da, dar mi-a plăcut așa mult.
- Am văzut, nu te puteai opri. Și eu am pățit-o. Dacă ții vreo dietă, să știi că aici n-ai nicio șansă s-o duci cu bine la capăt.

Totul îi părea ireal, o lume doar a ei, o lume desenată cu propriile gânduri. Era atât de obosită, c-ar fi dormit acolo, și-ar fi pus capul pe masă și somnul ar fi furat-o în secunda următoare. Însă nu voia ca ziua să se termine, nu voia ca Făt-Frumos să se transforme, să dispară în noapte.

- Ce zici de-o petrecere pe plajă?
- Există petreceri pe plajă? întrebă ea foarte mirată.
- Evident. Adică nu ai fost la niciuna?
- Nu...

Plaja era pustie, câteva cupluri se plimbau, dar în rest nu era cine știe ce activitate. Se auzea însă un zgomot surd de undeva. Ca niște bătăi de inimă.

- Și unde-i petrecerea asta?
- Vei vedea. Sper să reușești să-ți ții ochii deschiși.

- Mda, râzi de mine acum, spuse ea, bosumflată, și-l împinse în joacă.

Se trezi luată de mână și sărutată ușor pe obraz. Noaptea abia începea.